

len havde et pludselig Velbefindende, før de afgik ved Døden. Dette er ganske rigtigt, jeg har ogsaa haft Leilighed til at erfare, at der gives saadanne; men man kan tilføje, at der er en Sygdom, der næsten er af en værre Art end dette Velbefindende, og det er den, som visse Patienter lide af, der ere nærved at omskifte Tid med Evighed, idet de ikke tro, at de lide af nogenformelt Sygdom, og paastaar, at de slet ikke feile Noget, trods Alt, hvad Lægen og andre fornuftige Mennesker sige; men det er gjerne Symptom paa, at de slippe over, før de egentlig tro derpaa. Jeg antager nu gjerne, at den høitærede Minister lever i den Tro, at Alt er sundt, skjøndt dette er mig uforklarligt, men jeg vil da minde om disse Patienters Befindende. — Endelig har den høitærede Minister sagt, at hvis Svaret den 25de April havde været paa det, som han spurgte om, vilde der ogsaa være blevet taget Hensyn dertil; men Svaret havde kun gjældt de mange hundrede Millioner — han vidste ikke selv hvormange — eller et Systemskifte, og han havde ikke spurgt om nogen af disse Dele. Hvis den høitærede Minister imidlertid tror dette, giver han dermed tilkjende, hvor liden Gvne han tillægger Bælgerne overhoved til at sælde nogen Dom. Men hvis den høitærede Minister saaledes tror, at dette Thing skulde være valgt paa en Slags Anekdote — og dette maatte jo være Meningen, hvis Thinget skulde være valgt paa de mange hundrede Millioner — saa kan jeg berolige den høitærede Minister i denne Henseende; thi det er min fulde Overbevisning, saa vidt mit Kendskab strækker, at Ingen har gjort Andet end fremskille Ministeriets Forslag og læst det op paa Valgtribunen saa godt som muligt. Den høitærede Krigsminister har jo ogsaa erkjendt og været nødt til at erkjende dette; thi det staar jo i Motiverne til hans eget Forslag, at man har været berettiget til at tale om 70 Millioner, som er den Sum, de nævnte Motiver lyde paa, og om Andet er der ikke talt. Der kan være talt om nogen Forhøjelse i Udgifterne paa Grund af de stigende Priser, men heller ikke om mere. Dette er altsaa det Omdømme, som den høitærede Conseilspræsident tillægger Bælgerne, at de have ladet sig bilde ind, at Spørgsmaalet dreiede sig om mange hundrede Millioner eller den Slags urimelige Ting. Systemskiftet skal jeg ikke opholde mig ved. Endelig bemærkede det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimfstad), at man kun var tilfreds med Dynastiet, naar det vilde kaste sig over i Venstres Arme. Jeg vil vende det om og paastaar, at det ikke skal kunne siges, at man fra Venstres Side har begyndt med at kaste Kongemagten ind i Kampen. Jeg vil nødig være derved, fordi det opriver gamle Saar, hvad der ikke er rart; men hver Gang man kommer tilbage dertil, skal jeg minde om 1859—60, 1864 og om den bekjendte Haandskrivelse; thi jeg er nødt til at kaste denne Sigttelse tilbage.

Det ærede Medlem ansøgte, at man kunde se, hvad der kom ud af at kaste sig i Venstres Arme, naar man hufkede paa Kong Amadeo i Spanien. Ja, naar man fortæller saadanne Historier og bringer deslige Forestillinger paa visse Steder, saa kan jeg nok forstaa, hvad der kan komme ud deraf. Jeg tror imidlertid ikke, at den danske Bælgerklasse kan sammenlignes med den spanske, og det er uberettiget at sammenligne vor rolige Gaardmandsklasse, der er saa loyal som ingen anden, med Sjoverne og Bybefolkningen i de store spanske Byer. Dette troede jeg, at man skulde være forskaaet for, thi er der Noget, som ingen Interesse har af Revolutioner, og er der Noget, der er særlig royalistisk og loyal, saa er det den danske Gaardmandsklasse. — Angaaende de Bemærkninger, som bleve fremsatte af den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, kan jeg fatte mig meget kort, og det kan heller ikke nytte noget, at jeg indlader mig paa en egentlig Forhandling med den ærede Minister, da vore Udgangspunkter ere i høi Grad forskellige. Den ærede Minister henviste til Loven om det lærde Skolevæsen af 1871 og mente, at den var saa ny, at der ikke kunde være Tale om Reformen paa dette Punkt. Men netop den nævnte Lov og dens Udførelse har uenkelig bidraget ikke saa lidt til, at man har maattet komme til den Synsmaade, at det har stor Betydning, hvorledes det Ministerium ser ud, som skal gennemføre en Lov. Lad mig blot minde om det lille Træk, at der efter den nævnte Lov ikke skal være latinisk Stil ved Afslutningen; saa siger man, at det jo nok staar der, men at det ikke er forbudt at fordrø det i fjerde Klasse og indføre det der. Det var ret, som om man vilde sige, naar det for Almueskoleene var bestemt, at der ikke fordrøedes Danmarks Historie ved Udgangen af ældste Klasse, at denne Bestemmelse ikke udelukkede Indførelsen af Faget i nederste Klasse — Fremdeles talte den høitagtede Minister om Theatret, og navnlig mente han da, at han ikke som Minister havde talt om, at Reservecapitalen var uangribelig. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise den høitagtede Minister saa vel som Thinget til Statsrevisionens Betænkning for dette Aar, Sp. 163, hvor der udtrykkelig er henvist til den ældre Betænkning for Finantsaaret 1870—71 saa vel som til en tilsvarende Betænkning for 1856—57 og til Finantslovsforhandlingerne dengang. Den høitagtede Minister kan da ikke negte, at Finantsudvalgets Drøftelser i 1856 udtrykkelig betonede, at Reservecapitalen kun maatte bruges efter Bevilling. Den høitærede Minister siger selv udtrykkelig som Statsrevisor af Statsregnskabet for 1874—75, at man er ved at glemme dette; men jeg skal ikke oplæse, hvad der derom siges i Betænkningen, da det vilde blive for vidtløftigt og det ogsaa er tilstrækkeligt at nævne det. — Hvad den ærede Minister bemærkede om Examenskommissioner og